07 மார்ச், 2014

கிரிக்கெட் தேசியவாதம்

அருண் ஜெட்லி
(எதிர்க்கட்சித் தலைவர், மாநிலங்களவை)

1999ஆம் ஆண்டில் கார்கில் போர் நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். உலக கோப்பை கிரிக்கெட் போட்டி இங்கிலாந்தில் நடந்து கொண்டிருந்தது. கோடை இடைவெளிக்காக எனது குடும்பத்தினருடன் நான் அங்கு இருக்க நேர்ந்தது. நாஆங்கள் கிரிக்கெட் போட்டிகளைக் காண ஒவ்வொரு ஸ்டேடியத்திற்கும் சென்று கொண்டிருந்தோம். அரையிறுதி ஆட்டத்திற்கு முன்னதாகவே இந்திய அணி வெளியேறிவிட்டது.

மான்செஸ்டரில் உள்ள பழைய ட்ராஃபோர்ட் மைதானத்தில் இந்திய அணி பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் அணியுடன் ஒரு முக்கியமான போட்டியில் விளையாடியது. அன்று கார்கில் போர் ஏற்பட்டிருந்த நிலையில், இந்திய – பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் போட்டி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. மைதானம் முழுவதும் பதட்டம் நிலவியது. பெரும்பாலான பார்வையாளர்கள் இந்திய நிறங்களையோ அல்லது பாகிஸ்தான் டி-சர்ட்களையோ அணிந்திருந்தார்கள். இந்த இரண்டு நாடுகளின் தேசிய கொடிகளை நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஏந்தியிருந்தார்கள். இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த இளைஞர் குழு ஒன்று என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டு, இந்திய அணியின் சாத்தியக்கூறு குறித்த உற்சாகமான உரையாடலில் இறங்கினார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பிரிட்டன் பாஸ்போர்ட்களை வைத்திருப்பதாகவும் பிரிட்டன் குடிமக்களாக இருப்பதாகவும் என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களில் சிலர் குஜராத்திகள். உகாண்டாவில் இருந்தும், கென்யாவில் இருந்தும் அவர்களது குடும்பத்தினர் இடம்பெயர்ந்துள்ளார்கள். கிரிக்கெட் போட்டியில் அவர்கள் யாருக்காக ஆரவாரம் செய்கிறார்கள் என்று கேள்வி எழுப்பினேன். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே குரலில் 'நிச்சயமாக இந்தியாவுக்குதான்' என்றார்கள். ஆனால் இங்கிலாந்து வேறு ஏதாவது நாட்டுடன் கிரிக்கெட் விளையாடுமானால் அவர்கள் இங்கிலாந்துக்குதான் ஆரவாரம் செய்வார்கள்.

சுவராஜ் பால் பிரபு என்னிடம் சொன்னது நினைவில் உள்ளது. அவர் எப்போதும் இந்தியாவுக்காகத்தான் ஆரவாரம் செய்வதாகவும், இங்கிலாந்தும், இந்தியாவும் விளையாடும் போது வெற்றி பெறும் பக்கத்தில் இருப்பதாகவும் கூறினார்.

மேற்குறிப்பிட்டதை நான் விவரித்தது ஏனென்றால் விளையாட்டு தேசியவாதம் அல்லது கிரிக்கெட் தேசியவாதம் என்பது ஒரு நபரின் தேசிய அடையாளத்தில் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். ஒரு விளையாட்டு ரசிகராக அவரது தேசியத்தை ஒரு புறத்தில் வைத்து ஒரு மாபெரும் விளையாட்டு வீரரை எப்போதும் ரசிக்க முடியும். அவர்களில் சிலரை கவனிப்பதில் மகிழ்ச்சியடையலாம். ஆனால் ஒரு கிரிக்கெட் போட்டியில் தேசிய உணர்வால் தவிர்க்க முடியாமல் உங்கள் தேசிய அணிக்கு நீங்கள் ஆட்படுவீர்கள். உலகக் கோப்பை போட்டிகளில் தங்களது தேசிய அணியுடன் உலகம் முழுவதும் பயணித்து ஆரவாரம் செய்யும் ரசிகர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

இந்தியா – பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் போட்டியில், தேசிய எல்லைகளைக் கடந்து ஒரு மாபெரும் கிரிக்கெட் வீரரின் ரசிப்பதில் ஒன்றும் தவறொன்றும் இல்லை. எனினும், ஒரு அமைப்பு ரீதியான வகையில் ஒரு அடையாளத்திற்குட்பட்ட நபர்கள் பாகிஸ்தானின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் போது, அது பாகிஸ்தானின் விளையாட்டுத் தகுதிகளுக்கான அப்பாவித்தனமான பாராட்டுதல்கள் அல்ல. இது போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஒரு அரசியல் ரீதியிலான அறிக்கை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது போன்ற இளைஞர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமா இல்லையா என்பதோ அல்லது தண்டிக்கப்பட்டால் சட்டத்தின் எந்த பிரிவின் கீழ் என்பதோ பிரச்சினையல்ல. இது போன்ற ஒரு திட்டமிடப்பட்ட செயல் மூலமாக என்ன அரசியல் ரீதியான தகவல் அனுப்பப்படுகிறது என்பதுதான் பிரச்சினை.

நிச்சயமாக இது போன்ற ஒரு செயல் மிக பெரும்பாலான மக்களின் மனங்களில் சந்தேக உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். இதனால் சில மனிதர்கள் மீது தேவையில்லாத சந்தேகம் கிளம்பி ஒரு மனோதத்துவ ரீதியான தடையை உருவாக்கும். தங்களது எண்ணத்தை பகிர்ந்து கொள்ளாத அவர்களின் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த லட்சக்கணக்கான நல்லறிவு கொண்ட உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்பின் அளவை உணர்ந்து அவர்கள் செய்தார்களா? குறிப்பிட்ட பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் என்னை சமாதானப்படுத்துவதை விடுத்து அவர்களது அந்நிய உணர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கிறார்கள் என்பதுதான் வாதம். மாறாக தேசிய மைய நீரோட்டத்தில் இருந்து அவர்களை அந்நியப்படுகிறது. இது போன்று தவறாக வழிகாட்டப்படும் இளைஞர்கள் இவ்வாறு செய்வது அவர்களையும், அவர்களது சமுதாயத்தையும், நாட்டையும் காயப்படுத்தும் என்பதை அனைத்து நல்லறிவு கொண்ட இந்தியர்களும், குறிப்பாக அந்த சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்கள் புரிய வைக்க வேண்டும். இது ஒரு தோல்வியைத் தரும் விளையாட்டு.